

Jensen Sønderup talte om almindelig kommunal Valgret. Foredraget hørtes med stor Interesse af den ret talrige Forsamling. Efter Foredragets Slutning stod Hr. Kancelliraad *Schiøttz-Christensen* op og udtalte at Hr. Jensen Sønderup havde gjort Propaganda for sit Parti, hvilket var upassende paa saa neutral Grund som i Dansk Kvindesamfund. Skønt der jo i den Anledning ogsaa fra undertegnede faldt nogle Udtalelser paa Mødet, vil jeg gerne have Lov til ogsaa her at sige et Par Ord desangaaende. Jeg forstaa jo saa godt, at det var lutter Velvilje imod Dansk Kvindesamfund, som dikterede Hr. Kancelliraadens Ord. Vi vil nu gerne have Lov at holde nogle politisk oplysende Foredrag i vor Forening. Kvinderne er endnu for Størsteparten saa tilbageholdne, at de nødig gaar til de almindelige politiske Møder; de føler sig uglese og for mange af dem vil det være uforstaaelig Tale, hvad de hører paa et saadant Møde, naar de dumper ind i det, uden at have fulgt med. Hverken i Lemvigkredsen eller noget andet Sted i Dansk Kvindesamfund har vi noget med Partipolitik at gøre, vi hører gerne Meninger fra alle Lejre, og kan Hr. Kancelliraaden eller nogen anden skaffe os en kvindesagsvenlig Højre-Politik som Taler, tager vi med Glæde imod ham i Lemvigkredsen.

M. Wolf.

Kvindebevægelsen i England.

Ved de hyppige Meddelelser, som gives pr. Telegram i danske Blade om Kvindernes Demonstrationer i England for Stemmeretten, kunde man let faa det Indtryk, at nu havde Kvindesagsvennerne tabt Befolkningens Sympati for lange Tider. Dette er saa langt fra Tilfældet, at der tvertimod synes at være tilført Kvindebevægelsen nyt og ungt Blod, som vil have den allerstørste Betydning ogsaa for andre evropæiske Lande og maaske langt hurtigere end vi havde tænkt, bringe Kvinderne sejrrigt til deres Maal: den politiske Valgret.

Det er sandt, at en Del konservative Kvindeforeninger, som har arbejdet i en længere Aarrække og stadig benyttet den samme Form — at bede Mænd om deres Valgret, de er i Virkeligheden blevet opskræmte ved den kraftige Demonstration, som Arbejderkvinderne og de selverhvervende Kvinder har benyttet i 1906. — Vi søgte den bekendte Mrs. *Lawrence*, som er Medarbejder ved sin Mands Blad: „The Labour Record“, til hvem vi var henvist af Parlamentsmedlem Keir Hardie, saa vi kunde ikke finde bedre Kilde.

— Det er paa Tide, siger hun, at Kvinderne træder mere bestemt op, hvis det er Alvor, at de

vil have Valgret. Miss Kennys og Miss Pankhursts Fængsling efter deres Demonstration i Parlamentet og efter Politiets Indgriben med ukorrekte Rapporter har tændt Ild i en Mængde tidligere kølige Kvindesagsvenner. Og man er fast bestemt paa at fortsætte Demonstrationerne.

Den aarlige Indgaven af Forslag til Stemmeret, af de engelske Lovgivere, tror man ikke paa. Hvad der ved Stuart Mill i 1867 kunde tage sig pænt og lovende ud som et Fremtidsperspektiv, det bryder selverhvervende og kæmpende Kvinder sig ikke om nu. Ikke mere blot Ord, men Handling, det er det, som kræves. „Grundvolden for al politisk og social Frihed er, at de, som skal lyde Loven, ogsaa maa have direkte Indflydelse paa selve Lovgivningsarbejdet“, siger de engelske Kvinder. — Virker Loven ikke paa Hjemmet, og har ikke Kvinderne Erfaringer, som vil være til Hjælp for Lovgivningsarbejdet? o. s. v.

Der har i det Hele taget været udfoldet en stærk Agitation af Kvinderne i det sidste Aar, for Stemmeretten; og det har været væsentlig af Arbejderkvinder. Socialdemokratiets Fører Keir Hardie — den gamle Profet og Pioner for sit Parti — har tilsagt Kvinderne sin bedste Støtte, og man ved, at han viger ikke tilbage for noget.

Den kvindelige Fagbevægelse har haft stor Fremgang i England det sidste Aar, gamle Foreninger har udviklet sig, nye er dannede. Og de kvindelige Førere er for det meste dygtige og kundskabsrige Kvinder. Saaledes er Formanden for Kvindernes Forbund en Præstedatter. Miss Gertrude Tuckwell er overordenligt radikal. Hun fik ganske tidlig gennem sin Fader Forstand paa det sociale Spørgsmaal og blev som ung Pige Lærerinde i Kommuneskolerne i London. Hun maatte dog efter 6 Aar forlade sit Embede af Helbredshensyn, men skrev en Bog om sociale Spørgsmaal: „The State and its Children“. I 1887 blev hun Medlem af „The womens Trade Union League“, blev derefter Sekretær hos sin Tante, Lady Dilke, hvorved hun fik et ualmindeligt Kendskab til de engelske Arbejderkvinder, blev efter hendes Død Formand for De kvindelige Fagforeninger og Redaktør af deres Blad „Review“.

En anden Kvinde indtager ligeledes i denne Tid en fremragende Plads iblandt de kvindelige Arbejdere. Det er Formanden for Væverne. Mrs. Fairhurst er ligeledes meget radikal, er Datter af en Arbejdsmand og arbejdede selv 15 Aar i Spinderierne. I 1890 kom hun ind i Vævernes Fagforening, i 1894 blev hun Formand og har staaet der siden. Hendes første Tale var i 1895 i Hyde Park paa Arbejderdagen den 5. Maj, hun er senere altid med som Repræsentant for Fagforeningen ved Kongresser og er Medlem af Arbejderraadet. Miss Mable Hope, som har dannet Foreningen for de kvindelige Telegrafister, er en